

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
Fòra de Palma » 2 1/2 »
Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envían es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

ES DIVENDRES SANT.

Hey ha un dia dins s'any, estimats lectors, qu'es massa sèrio perque s'homo l'empr en riure ó fé riure es séus germans. Aquest dia es el Divendres Sant, dia de recòrds funestíssims, de fets horrendos, de farestes penes, de gròsses amargures sufrides per Jesús y la Vèrge Mare María.

Nòltros es catòlics no reflexionam may amb sa fòrsa y concentració que deuriam aquest gran dia. Som cristians, més vivim à la babelá. Mos contentam en recordá qu'el Bòn-Jesús fonch crucificat y mòrt per nòltros, sense indagá ses causes de sa séua passió, sa magnitud des séu sacrifici, ni ses consecucions de sa séua mòrt.

Bò será que 'n tan solemne diada mos despreocupem un poch d'els negòcis de la tèrra, mos despuym per espay d'unes quantes hores de s'admòsfera boyrosa d'aquest mon, que mos embolica amagantmos es Sòl de la Veritat; y concentrem tot es nòstro pensament, tot es nòstro judici, totes ses nòstres facultats morals à reflexioná sobre aquest punt.

Un Deu únich, sòl Creador de tot lo qu' existeix, tot Poderós, qu' axí pòt dictá lleys à sa séua òbra, com camviá aqueixes lleys de sa manera que més li plàcia, volgué coroná es gran fèt de sa creació del mon amb sa creació d'un altre ser que fos imatge del mateix Deu. Aquest ser fonch s'homo, à ne qui Deu doná facultats y potències no donades à cap altre objècte de la Tèrra.

Una de ses més riques amb que 'l va dotá fonch el coneixement rahonable de ses còses, y com à consecució natural es lliure alvedriu ó llibertat de ses séues accions, amb sa condició però de que les dedicás à n'es servici des séu

Creadó ó sia en es coneixement des Bé. Nòltros som uns ignorants per esplicá aquestes còses, però axí mateix auxiliats de sa rahó natural provarem es fermos entendre de tothom perque se convençen de lo necessari que fonch que Deu patís y morís pe s'homo.

Deu, el Creador, es el Bé més gran del Univers, el *Bé Sumo*, s'únich Bé real y efectiu, y Bé infinit y etèrn en tola s'estensió de sa paraula.

Deu, el *Bé Sumo*, essent Creador no podia crear més que Bé, y tot quant va crear fonch verdatèrament un bé, perque essent Ell el Bé per escel·lència no podia crear el Mal. El Mal per sí mateix no existeix. Som nòltros que donam es nòm de Mal à lo que no es més que sa falta des bé. Axí com deym fret à sa falta de caló perque mos produheix una sensació diversa, axí també deym Mal à s'ausència des bé.

Vatx à veure si encara vos ho diré amb més claredat. Es fret no existeix; es caló, sí. Quant deym tench fret es com si diguessem «Me falta caló» y amb sa paraula «fret» espressam sa no existència des caló. Es Mal tampoch existeix. Sa falta des bé es lo que nòltros coneixem baix des nòm de Mal. Es qui diu que se sent mal expressa lo mateix que si digués «Jò no me sent bé.»

Es bé y es Mal no es més qu'es resultat d'una comparació de dos estats diversos d'una mateixa còsa. Un bé comparat amb un més gròs mos pareixerá un Mal, y comparat amb un més petit mos pareixerá un bé.

Per sèbre diferèncià amb exactitut lo qu'es Mal y lo qu'es Bé, vos aconsey que no mireu ses còses per lo que son en sí mateixes sinó que les hem d'examiná baix des punt de vista de sa séua tendència, de sa séua direcció ó fi proposat. Es *Bé Sumo* no es més qu'un. Èts altres bens tots son relatius y de sa séua comparació dependeix es que mos pareixcan bens ó mals segons sa tendència que duen cap es *Bé Sumo*, ó contraris à éll. Un barco sempre se mòu ó camina de sa mateixa manera; y anirà bé, duga es rumbo que duga, sempre que tendeixca à entrá dins es pòrt que

s'ha proposat, y anirà malament si òbra de mòdo que s'en alluñy. Entre dues persones igualment malaltes ó delicades, dirém d'una «ja está bona» si veym que va convalecent, y de s'altre «ja s'mòrta» si observam que de cada moment se presentan símptomes més graves; encara que sa primera estiga reudida y sa dèrera se passeix pensantsè que no es de cuydadó sa séua malaltia.

Qualsevòl bé relatiu per petit que sia que tracta d'augmentarsè y arrambarsè à n'es *Bé Sumo* es un vertadé bé; però qualsevòl altre bé per gròs que sia que tracti de fuji d'aquell *Bé Sumo* y d'augmentá sa distancia qu'el separa d'Ell, es un vertadé Mal.

Vat' aquí perqu' el Creador, maldament donás à s'homo una completa llibertat de pensament y d'acció, per ferlo à imatge séua; hagué de darli es precepte de que anás sempre cap al *Bé Sumo*; que no 'l perdés may de vista, à Ell, qu'era es *Bé Sumo*; ni baratás sa tendència d'aná sempre cap à Ell amb sa de girarli s'esquena per contemplá un bé relatiu. Per axò li doná aquesta ordre «No menjarás fruyta del arbre del Bé y del Mal;» qu'equival à dirli que no comparás el *Bé Sumo* amb cap bé relatiu. S'homo emperò va desobeih aquest precepte y olvidantse del *Sumo Bé* volgué coneixe es bé relatiu ó sia es Mal.

Com es *Bé Sumo* es infinit y tot altre bé relatiu es finit, com à còsa creada; sa distancia qu'hey ha d'un bé à s'altre bé es també infinita, perque 'n matemàtiques una cantitat per gròssa que sia, restada de l'infinit dona per resta el mateix infinit; per lo mateix aquesta desobediència des primé homo va essè també un delictè d'una gravetat infinita; y s'homo, de Rey de sa Creació que era abans de pecá, vengué à ferse manco qu'es fanch de que fonch format; se fé més baix qu'ets animals més inferiós de sa creació, fins à n'es punt de que aquests li perdessen del tot es respècte amb que 'l miravan abans, y bastas un petit escorpi per darli la mòrt.

Deu, el séu Creador, plè de bondat, de misericòrdia y de caridat, no podia

veure aquesta flaqueza de s' homo sense pensá amb sa séua reparació; axí còm un mèstre no pòt veure un clivell ubèrt à sa séua òbra sense pensá totduna amb so adobarló; maldament hey qued després sa seña de qu' aquella òbra séua ha estada adobada; y còm à bòn Deu resolgú repararla.

Ara aquí entra sa consideració més principal de totes. ¿Quin ser del mon creat havia de remediá sa falta, essent s' homo s' imatge de Deu? Ningú podia més que Deu qu' era es qui havia féta s' òbra. ¿Quin prèu era es necessari per recompensá es desmèrit infinit sufèrt per s' homo? Un prèu de valor infinit. ¿Quí posehia aquest valor infinit dins l' Univers, si tot era de condició finita, inclús s' homo després de perduda sa séua immortalitat? Ningú més que Deu, únich Ser Infinit. De manera que Deu per havè fét s' homo à imatge y semblansa séua, dotantlo de llibertat y fentlo immortal, no tengué més remey per repará sa falta de s' homo qu' emparse à Ell mateix còm à prèu infinit d' espiació d' un delictè, qu' era també de gravetat infinita.

Vat' aquí esplicat es perque tot un Deu impatible se vé obligat à prendre carn mortal, per podè passá sa pena merescuda pe s' homo; y hagué de patí, sacrificarsè y morí d' una manera dolorosa, pública, ignominiosa, y acceptada amb sumisió y bõna voluntat, còm un pare que consent à morí per son fill; per podè regenerá s' homo y tornarlo en part à sa séua primera posició d' ahont pogués cumplí encara qu' adobat, sa missió que Deu li havia destinada dins sa Creació.

S' amargura que Jesús hagué de sufrí per aquesta regeneració, à s' hora de la mòrt, va arriba fins en es punt de tení que sentí sa pena més gròssa de totes; sa que no sent un cristiá per molta que en pas en morirsè. S' homo fins després de mòrt té sempre es consòl de que Deu está amb ell, y aquesta confiansa l' anima en aquell perillós pas, que mos dú d' una vida à s' altre. Jesús no tengué aquest consòl. Deu el desamparà quant més necessitava sa séua ajuda, y quant manco s' ho esperava el mateix Jesús. Axí es que poch temps abans de morí va esclamá; còm estrañant aquell derré glop: «¿Deu méu! ¿Per que m' has desamparat?» Còm que dí: «¿Aquest doló tan gran, es més amarch que pòt sofrí s' homo, s' abandono de Deu, també l' he hagué de passá jò, essent son Fill, perque fos més complet es méu sacrifici?»

Mòrt el Bòn-Jesús, comensá en el mon una era ó vida nòva. Sa séua història prengué un rumbo molt diferent des que duya abans. L' homo estava regenerat y dins es séu cò brotaren uns sentiments parecuts à n' es qu' adornavan es primé homo de sa creació, y ses séues idèes prengueren un giro favorable à sa civilisació y regeneració moral de tot el mon, y ses nacions s' anaren reformant

à poch, à poch; totes ménos una que fonch sa que li doná mòrt ó sia sa que va essè s' instrument d' aquest sant y necessari sacrifici.

Aquesta nació existeix encara diseminada per totes ses parts del mon, y Deu la aguanta pròspera, encara que desunida y lluny de ca-séua, per testimoni d' aquella gran catástrofe regeneradora de s' homo.

Pensem sèriament amb lo que mos contan ets historiados sobre aquest particulá, y posem de sa nòstra part tots es cinch sentits per no pèdre may de vista es *Sumo Bé*, ó sia Jesu-Christ que doná pròves d' essè es vertader Deu, y qu' es el qui mos va colocá de nòu à punt de que l' poguessem veure si volguessem. Dexemmos de rahons foradades y de cábulas, que tant mateix arriba un dia en qu' es nòstros uys, à punt ja de tancar-se per à sempre, no pòden ménos de coneixe ahont es el *Bé Sumo*, y de girarshi.

¿Y que lluny d' Ell se tròban llavònses els qui sempre en fogiren! En aquella suprema hora pòt s' homo amb un esfòrs supremo girá cap à Ell sa séua tendència, més quants n' hi ha que vòlen y no pòden, y mòren desesperats perque llavònses hey veuen clá y coneixen ahont está la Veritat eterna.

Posemmos tranquils de consciència ara qu' estam hòns y sans; y heu podem fé amb tota catxassa y finura, y axí podrem riurermos més bé del mon y de la bolla.

Avuy era còsa de que L' IGNORANCIA no rigués y vos posás es solemne misteri del dia à la vista y vos digués ses quatre veritats acostumades d' una manera sèria, ja qu' ets altres dissaptes les vos diu riguent.

La setmana qui vé tornarem prendre es trofí de fervos riure còm abans, y esperam qu' heu lograrèem, axí còm heu hem lograt fins ara.

PEP D' AUBEÑA.

TRADUCCIÓ DEL STABAT MATER.

La Vèrge Mare plorava
Baix de la Creu dolorosa,
Mirant son Fill, llagrimosa,
Qu' enclavat dalt ella estava.

Contristada d' amargor
L' ànima que tant sentia
Traspasada la tenia
D' una espasa de dolor.

¿Que trist estava el còr séu!
¿Qu' afligida y desolada
De Deu la Filla estimada
La Mare del Fill de Deu!

Y triste se llamentava
Y tremolava al mirar
Son Fill sant agonisar
Amb les penes que passava.

¿Quin hòmo hey ha que no plòr
Veient la Mare del Christ
Dins un suplici tan trist
Nuhat de penes son còr?

¿Quí será que no s' humili
Triste l' ànima y plorosa,
Mirant la Mare piadosa
Patint devòra son Fill?

Ella ha vist son ben amat
P' els pecats de moltes gents
Passant penes y turments
Y cruèlment assotat.

Ella ha vist lo séu conhòrt
Dalt una Creu enclavat,
De tothèm abandonat
Quant dalt la creu quedá mòrt.

¿Mare méua, fònt d' amor,
Si plorau, feys qu' al instant
També 'm fassa rompre en plant
La fòrsa del méu dolor!

Feys que mon còr tot s' encenga
Amb l' amor de Jesucrist.
Feys que quant estiga trist
Sòls amb Ell mon conhòrt tenga.

¿Mare Santa! Dins mon còr
Les llagues de vòstron Fi
Gravades les vuy tení
Còm à riquíssim tresòr.

Que si 'l veys patir per mí
Mon pecat es qui 'l condena.
Donau-me part de sa pena,
Per Ell també vuy patí.

Feys qu' amb llágrima sentida
Sempre puga plorá amb Vos,
Y sentí los séus dolós
Mentres dur la méua vida.

Jò desitx Vèrge Maria
Devòra la Creu estar
Y amb Vos baix d' ella plorar
Fentvos santa companyia.

Vèrge de vèrges miray
Siau indulgent per mí
Y plorant amb Vos su aquí
La Creu no abandoni may.

Feys que duga penitent
Amb mí de Jesús la mòrt,
Compartint l' amarga sòrt
De tot son gran sufriment.

Gravades tenga en mon pit
Les llagues del Salvador,
Y que son Divino Amor
Encenga mon esperit.

Y que inflamada en desfici
D'amor l'ànima embriagada
Vos tenga per advocada
En lo dia del Judici.

La Creu sia amb eficacia
Mon escut, y la Passió
De Jesucrist mon perdó,
Per lográ la santa gracia.

Feyt que quant l'hòra felis
De la Mòrt per mon còs venga
La méua animeta tenga
La glòria del Paradís.

N' OT NET.

QUI NO S' ENGIÑA NO VIU.

¿Vos recordau de sa passada que féren aquells dos estodians a n'es fondista per ferli pagá un bòn diná? Ydò escoltau aquest altre.

S'en anaren a sa Pòrta de Sant Antòni ahont hey havia un pagès amb un xòt ben gròs. Fan tracto y li diuen que los segueisca amb so xòt fins a cas señó y allá cobraria perque ells no eran més que criats. Es pagès ben content y dali per envant a cas señó.

Arriban a una casa molt decent ahont hey vivia un metge famós, y un d'ets estodians entra primé y diu a n'es metge:

—Bòn dia tenga.

—Bòn dia. ¿De qu'anam?

—Jò som un criat de Don Venancio. ¿Vostè que no es es séu metge?

—Sí, y fa molt de temps. ¿Qu'hey ha rès de nou?

—No, señó. M'envia perque li present es majoral d'una possessió séua, que pateix molt de morenes, perque veja si'l curará. Pateix molt des cap y a vegades l'enfila que li deuen tants de xòts y no hey ha mèdi de trèure 'l des tretze. Es señó m'ha encarregat que l'advertís p'es séu govèrn.

—Bòno. Bé está. Qu'entr y s'esper un poch.

—Entrau, l'amo, (digué s'estodiant.) Estau un poch y vos despatxará.

—Sí, sèys, (digué es metge.)

Y ets estodians cametes amigues amb so xòt a s'esquena.

—Veniu, l'amo, entrau aquí. Desfeysvos es calsons.

—¿Es calsons?

—Sí, homo, veurem ses morenes.

—Jò no tench morenes, vostè m'pach es xòt y m'en aniré, qu'à ca-méua fas falta.

—Dexau aná aquestes còses, sa salut es lo que vos impòrta.

—¿Sa salut? si jò estich ben bò gracies a Deu.

Per aquest estil les tengueren un bòn rato y a la fi resultá qu'ets estodians havian burlat es pagès y es metge

Ydò, posauvoshi amb estodians.

X.

XEREMIADES.

Ets abusos qu'alguns Guardes Municipals cometan ja passan de mida; seria convenient qu'aprenguessen un poch de mòdos y sobre tot de fé justicia a qui tenga rahó, sia gent gran ó gent petita. Deym axò perque dilluns passat, qu'un atlòt se quexava a unes dones de que 'l havian trapitjat, sempentetjades per un parey de soldats; sense més ni ménos s'hi arrambá un Municipal y amb una sempenta el fé boti injustament devall una taula del Ram. S'atlòt li contestá defensant es séu bòn mòdo de prosehí y per axò mugué un escándol.

Aquest Municipal es aquell que li agradan tant es confits, y sobre tot si son des Carro de la Beata.

Ja son massa es passos per l'estil que succeyan cada dia; y un d'ells va essé a s'Acadèmia de Belles Arts ahont un señó corretgi es desafueros d'un d'ells perque no pogué consentí qu'atupás un atlòt; per lo mateix recomanam aquest assuntó a n'el señó Alcalde.

Ses ordenances no els autorisan per pegá a ningú ni per doná sa rahó a ses persones grans, quant ets atlòts tenen sa rahó de part séua.

* *

Cada any pe sa Setmana Santa succeheix una còsa original y es sa siguent: Ses vetlades des séus dies que son ses que més gent mudada y de qui fa fé corre p'es carrés de Ciutat; aquests, en totes aquelles parts alumbrades per petróleo, sòlen está a les fosques.

¿Y per qu'es axò? Vos ho explicaré. Quant fa lluna no 'ls encenen, maldament surta aquesta dues hores ó tres després de pòst es sòl. Còm es plè sòl essé molts d'anys es dilluns ó es dimars, còm enguañy; resulta que sa lluna surt ja devés les nou y mitja ó les deu, y fins aquesta hora es carrés *petrolés* están foschs còm a boca de llop.

Si miravem un poch endevant ó s'esperència d'avuy la guardassem per demá no succehirian aquests adefessios.

* *

Es qui anavan a veure Cases Santes dijous al vespre en trobavan una d'*excelentíssima* é inesperada entre el Sant Esperit y La Mercè.

Ses pedres girades demunt devall còm

à llòses de vertaderes sepultures devòra elles destapades, amb sa particularitat que s'havian descuydat d'axugá ses piques de s'aygo beneyta y tothom s'hi havia de señá amb sos pèus.

També s'havian descuydat d'encendre es ciris y no hey havia més llum que sa llantieta d'ordonansa que guaytava pròp d'un pòrxo, de mal humó per lo estreta qu'estava.

Tampoch hey havia centurions y axò qu'hey haurian caygut pintats còm a tals es dos Municipals més gròssos de La Sala un a cada costat d'aquesta casa Santa, per contemplá ses *apurades estacions* qu'hey feyan tots es qui'n passavan.

* *

A sa processó des Dijòs Sant enguañy hey varem veure una còsa nòva. Devant es batidós a cavall hey anavan homos amb graneres qu'agranavan.... ó *escampavan* es fanch.

Allò era de gran efecte p'es públich qu'esperava sa processó.

* *

També mos cridá s'atenció per lo ben ajustada qu'anava sa música ó banda qu'abans era de s'Ajuntament. Tocava unes marxes fúnebres excelentíssimes, y se coneix qu'ha millorat molt d'ensá qu'ha sortit de La Sala.

COVERBOS.

—*Mi primero.* ¿Me faria el favó de lletgirmé aquesta carta que m'envia mumare? (deya un *quinto* a un sargent.)

—Sí, homo de Deu, y tot lo que se t'ofresca. Y sinó, ¿perque servirian es sargents?... Diu axí:

«Apreciat fuy N. N.: Juntament amb sa carta t'enviy una llibransa de vuyt duros.... perque los donis a n'es téu *primero* y axí tindrà per devertirsé a sa méua salud.»

—¿Caramba! ¡y quina dòna tan hòna que deu essé ta-mare! Digués, ¿que dus es vuyt duros? Vaja, ydò, dalosmè y jò ja li contestaré donantli les gracies.

¡Quants s'en fan de passos per l'estil!

* *

Una señora comprá a una pelleteria un baul de pell de cavall, y maná a un bastaix pagès, qu'el dugués a ca-séua. Es pagès se posá es baul demunt ses espatles, y atravesant un carré, encontrá un individuo que ley volgué comprá.

Es pagès, que sabia quant havia costat es baul, duptá un moment, y a la fi ley vené per quinze pessetes més des séu preu.

A n'es pochs moments sa señora des baul nopressá amb so compradó, regonesqué es séu mòble y armá una cuestió.

—Aquest baul es méu.
—Vostè perdon, senhora, qu' es méu.
—Li dich à vostè qu' es méu.
—Y jò li dich à vostè qu' es méu.

Amb axò aparegué es pagès, suant tanta gota y carregat amb un altre baul igual. Mediaren ses explicacions necessaries, però no 's pogueren arreglarse.

Es pagès, per esperit de llealtat, havia comprat un altre baul més cá y milló, per durló à sa primera dueña, fent recaure à favó seu es negòci qu' havia fét.

S' indignació de sa senhora se convertí amb alegria y ja no volia es primé baul, y llavò es pagès, pronunciá sa sentència siguent:

—Aqueix señó no desconfiá de mí y me comprá es baul; vostè, senhora, me judicá un lladre y desconfiá. Aquest cavallé s' en durá es baul bò y vostè s' altre, qu' es es que pagá.

Y axí se va fé p' es dret y glòria des pagès.

*
**

—Has lletgit may à *Persiles y Segismunda*, (demanava un estudiant à un altre.)

—Te diré, (contestá.) *Persiles* me pens que sí; però *Segismunda*, no.

*
**

Hey havia dos companeros que passetjantsè véren un enterro molt lujós, y un digué à s' altre:

—¡Caramba! qu' es de pompós aquest enterro! lo qu' es à nòltros no mos hi durán amb tanta pompa à n' es Cementèri: un cotxo es més dolent de tots y à lo més amb dos cavalls, y gracies.

—Axò, (respongué s' altre amb tota formalidat,) si no mos obligan à anarhi p' es nòstros pèus.

*
**

—¡Ahont vius?

—Amb so méu germá.

—¿Y es téu germá ahont viu?

—Vivim plegats.

—¿Y tots dos ahont viviu?

—Ell está amb mí y jò estich amb ell. Y d' aquí no 'l treyan.

*
**

Hey havia un avaro que per no pagá es metge l' aturava en mitx des carré cada vegada que 'l topava.

—Bòn dia tenga, señó Doctó. Me pols. Me diga que tench de prendre. Tench es cap que 'm ròda.

Fastidiat es metge un dia que l' aturá al mitx de Plassa queixantsè des ventre, li digué:

—Acluch bé ets uys per podè trèure milló sa llengo.

S' avaro heu fé y es metge fují sense dirli rès. Sa gent que veyà aquell señó aturat amb un pam de llengo defóra comensá à enrevoltarlo, y quant ell cansat d' esperá qu' es metge li digués «Basta» òbri ets uys, se trobá al mitx de dos-

centes persones que 'l tenian per lòco. D' aquesta no l' aturá pús.

*
**

Una señoreta, à ne qui se culpava de molt festetjadora, tenia un germá molt jugadó.

—¿Quant dexarás aquest malahit vici de jugá? (li preguntá sa germana.)

—Quant tú no anirás de festetjaments, (li contestá enfadat es germá.)

—¡Ah, banastre! ¿vòl dí qu' has de jugá tota la vida?

*
**

Un señó de Sólle tenia sa dòna un poch vayvera y capritxosa, y havent estat dos dies sense comparexa per caséua, se pensá si s' hauria tirada en es torrent.

S' en aná torrent amunt à cercarla, fins que trobá dues dònnes que rentavan y los va dí:

—Germanetes, ¿qu' hauriau vist una dòna mòrta que pujás torrent amunt?

Y aquelles dònnes, mirantsè unes amb ses altres, li contestaren:

—No señó; però si acás hauria estat torrent avall.

—Ydò, no hauria estat sa méua dòna, perque 'n tot anava al revés d' ets altres.

*
**

Dins un café de Palma s' altre dia un mosso de servici, per descuyt, rompé una botella buyda. És seu amo li doná una reñada ben forta y acabá per dirli:

—No més voldria sèbre com l' has rompuda.

—Axò es fácil, (digné s' atlòt.)

—Ydò, heu voldria sèbre.

—Mirau, (prenguent una botella plena de rom,) la duya amb sa ma, mirava lluny y m' ha escapat d' aquest mòdo, (obrint altra vegada sa má.)

Pensau ara vòltros quina escampadissa faria de such y de vidre y quina cara posaria l' amo.

*
**

Un sollicherich havia dat à guardá à un altre qu' era veynat seu un' òlla de llet. Quant hey torná à cercarla, sa llet va havè desaparecudá. Disputaren, se barayaren y tengueren qu' havè d' aná à n' es Jutge.

Es veynat deya que ses mosques s' havian beguda sa llet, sense qu' ell en tengués culpa.

—Les havies de matá, (digué es Jutge.)

—Però, ¿k' es lícit matá ses mosques dins una propietat des veynat?

—Sí, (respongué es Jutge,) estás autorisat per matarles ahont sia qu' els encuantris.

A n' es mateix moment vé una mosca à sa cara des Jutge, y pegantli una gran bofetada digué:

—¡Exercit es méu dret! Vuldria ke fos una de ses ke se begeren sa llet; ke ley demanan.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Ses caperutxes fan rendó à sa processó per axò no n' n' còlen.*

SEMBLANSES.—1. *En qu' hey ha mongetes.*

2. *En que té signes.*

3. *En que ténen coua.*

4. *En que n' hi ha de serenos.*

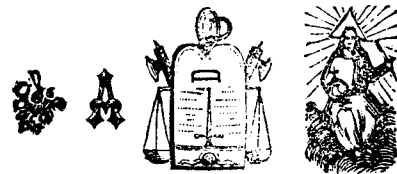
TRIANGUL.—*Tomassá-Tomas-Toma-Tom-Tò-T.*

CAVILACIÓ.—*Madrid.*

FUGA.—*Féta la lley féta la trampa.*

ENDEVINAYA.—*Un capell.*

GEROGLIFICH.

UN ATREVIT.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan es peixos à la Terra?
2. ¿Y ses dònnes à n' ets esclaus?
3. ¿Y sa còsta de La Sèu à sa sòlfa?
4. ¿Y ses dònnes à n' es jardins?

UN PRIM.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.
.

Ompli aquestes pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, es nòm de sa méua dòna; sa 2.ª, es seu apodo; sa 3.ª, una planta dita en castellá; sa 4.ª, es nòm de sa méua fiya; sa 5.ª, es seu llinatge; sa 6.ª, una abreviatura d' una orde, y sa 7.ª, una lletra.

J. S.

CAVILACIÓ.

AGUJA DE ROMA'

Compòndre amb aquestes lletres es nòm d' una persona real y amb ses mateixes lletres formá es seu retrato.

X.

FUGA DE CONSONANTS.

.UI .O .O .E. .O.I .E .E.A

DUCH D' ETCHEM.

ENDEVINAYA.

Ni tench cames y sé corre,
Sense pèus sé caminá,
Y també qualque vegada
Sense essè ballarí ball.

X.

(*Ses solucions dissapte qui bé si som vius.*)